

ZBOG NJEGOVE BEZOČNOSTI

17. nedjelja kroz godinu, C

Pređimo si novorođenče, dijete staro tek mjesec ili dva. Gladno je, vruće mu je ili ga treba presvući. Što čini? Plače iz petnih žila. Bez obzira je li to dan ili večer, jutro ili gluha noć. Ne zanima ga je li majka umorna ili bolesna, ima li ona briga i kako se ona osjeća. Njemu je nešto potrebno i ono glasno plače. Jasno je da je u ovom slučaju upravo plač nužan za preživljavanje. To je, naime, jedini način na koji tako maleno dijete može izraziti ono što želi. Ili nešto starija djeca ponovit će bezbroj puta „Žedan sam!“ dok ne dobije vode. Ne obaziru se koliko je to drugom ugodno ili neugodno. Sjetimo se, nadalje, onog slijepca Bartimeja. Kad je čuo da Isus prolazi počeo je iz svega glasa vikati: „Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!“ I što su ga drugi više ušutkivali, on je to glasnije vikao. I dozvao je Isusa. I progledao. Rekli bismo, da je Bartimej bio fin i ugladen, tko zna kako bi prošao! Ali on se nije dao smesti i uspio je.

O tome Isus danas govori. Valja uporno i ustrajno moliti. Isus pripovijeda kako neki čovjek u gluho doba noći uznemiruje susjeda lupajući mu na vrata i moleći ga kruha za svoga gosta. Isus svoju prisposobu ovako zaključuje: „Ako i ne ustane te mu dadne zato što mu je prijatelj, ustat će i dat će mu sve što god treba zbog njegove bezočnosti.“ Eto, to je ta riječ: „bezočnost“. U cijelom Novom zavjetu pojavljuje se samo ovdje. Istražio sam malo značenje te riječi. Neki za nju uzimaju riječi koji označavaju upornost ili drskost, međutim doslovno je značenje *bestidnost*, odnosno *bezobraznost*, *bezobzirnost*, ili, kako u nas stoji *bezočnost*. Onaj koji u gluho doba noći kuca na tuđa vrata, nema ni stida ni obzira. Ne razmišlja koliko je neugodan i neugladen, njemu je na pameti samo njegova potreba.

Zašto nas Isus poučava da budemo „bez stida“? Jednostavno. Mi trebamo bez stida pred Bogom priznati da smo slabi, grešni, da smo bez njega nemoćni. Ne treba nam lažnog ponosa niti ispraznog junačenja. Bez stida iznosimo na svjetlo dana svoju malenost, svoju slabost svoju nemoćnost i molimo, uporno molimo, jer ovisimo samo o Božjom milosti. Naravno, ne možemo mi Bogu biti dosadni i teški kao što je to u ljudi moguće. Bog jednostavno želi da ga molimo uporno i uporno, da priznamo svoju slabost i da se prvenstveno uzdamo u njega, a ne ni u svoju pamet, ni u svoje sposobnosti, ni u svoju snagu.

U čemu je ljudska nesreća? Kao prvo u tome što čovjek misli da može sam, što misli da je samodostatan. Baš kao i prvi ljudi koji su sami htjeli biti bogovima. Nadalje, čovjekovo prokletstvo može biti Judin stav koji nakon grijeha i ludosti koju je počinio i ne pomišlja da bi ga Isus opet mogao prihvatiti kao svoga učenika.

Vidjeli smo danas kako Abraham „pregovara“ s Bogom. „Mnogo može žarka molitva pravdnika“, uči nas Pismo. I ne umarajmo se. Kad vidimo da nas Bog ne uslišava u onome što i kako smo mi zamislili, pomislimo da za to mogu biti dva razloga: ili Bog smatra da sada u ovom trenutku za nas to nije najbolje, ili Bog jednostavno želi da nastavimo moliti, to jest da njega, Boga, nastavimo danomice tražiti. Jedno je sigurno: ni jedna molitva ne može biti uzaludna.

Zvonko Pažin